

bezemwagen I

Een kortverhaal over modegoeroe Paul Smith

“Die stierenhorens: dat was even wennen”

In elke Grinta! lees je voortaan een eigenzinnig kortverhaal. Deze keer: het fietsleven van de Britse mode-ontwerper Paul Smith.

› TEKST **JOOST HOUTMAN**
› ILLUSTRATIE **BART VANTIEGHEM**

Hier in mijn kantoor droom ik vaak weg. Je ziet het, rommel genoeg hier: boeken, gadgets, foto's. Ja, zelfs mijn racefiets staat in mijn bureau. Maar de rommel inspireert mij. Je hebt zo van die mensen die zich nog van alles herinneren uit hun vroegste levensjaren. Haarfijne beelden tevoorschijn kunnen toveren van hun derde verjaardag of zo. Ik niet. Ik neem je even mee naar 1957 in het stadje Nottingham. Mijn vroegste herinnering is mijn elfde verjaardag. Toen gaf vader me een racefiets cadeau. Van haarfijne herinnering gesproken, ik weet nog alles. Het was een lichtblauwe, bijna hemelsblauwe fiets. Paramount stond er in sierlijke letters in gegraveerd. Paramount, 'de overheerser'... Ik voelde me inderdaad de koning te rijk. Het was een occasie. Amper raakte ik met de tippen van mijn tenen aan de grond. Ja, hij was echt wel te groot. Heel eigenaardig vond ik ook het gevoel van de remmen. Man, die stierenhorens, dat was wel even wennen. Om over het schakelen met zo'n oude racefiets maar te zwijgen... Het geluid van de ketting terwijl die over de tandjes verschoof klonk me als hemelse muziek in mijn oren.

Elke woensdag ging ik met mijn vader naar de fotografieclub. Henri Cartier-Bresson, dat was mijn held. Een heerlijk exotische naam ook. Vader had blijkbaar iets laten liggen in het lokaal, want hij vroeg me eens op een donderdag na het avondeten: "Fiets even snel naar het fotografielokaal. Kijk eens of...". Wat ik moest halen, weet ik al lang niet meer. Toch staat die avond nog in mijn geheugen gegrift. Ik kwam aan bij het lokaal en zag een hele resem fantastische racefietsen tegen de gevel staan. Wat bleek? Donderdag vergaderde de Beeston Road Club, de plaatselijke fietsclub. Een hele avond bleef ik er luisteren naar de straffe verhalen die de mannen opdisten over wel zeer exotisch klinkende namen: Jacques Anquetil, Raymond Poulidor, Fausto Coppi... Hun heroïsche tochten over menige Alpen- en Pyreneeënberg, de verbeterde strijd onder elkaar, gruwelijke valpartijen met veel bloed... het was spannender dan het spannendste verhaal dat ik ooit gelezen had. Wielrennen werd mijn eerste obsessie. Op school boeide me weinig. Mijn broer en zus

wel, die studeerden er op los. Ik raakte verslaafd aan het geluid van de wind door de spaken, aan het schakelen, aan het oliën, aan de weetjes (een krant in je truitje steken voor je een berg afdaalt bijvoorbeeld)... Zo geobsedeerd was ik dat ik eens de allereerste klant in de krantenwinkel was – en dan moet je echt wel heel vroeg opstaan – omdat ik wist dat het Tour de France-magazine die dag in de rekken zou liggen. Het werd mijn Bijbel. Ooit kocht ik een blik Evian simpelweg omdat een Franse ploeg Evian als sponsor had. Dat blik heb ik trouwens nog. Bovenal inspireerde mij de esthetiek van de fiets en de fietsuitrusting. Ik moest en zou Anquetilschoenen, witte handschoenen, een rode leren helm hebben. Die laatste kocht ik in een winkeltje aan het Comomeer, op de allereerste buitenlandse reis van het gezin. Ik was 16 en dus leefde ik al vijf jaar voor de fiets. Sinds kort was ik ook officieel een getalenteerd fietser in de jeugdreeksen. Elke zaterdagmiddag koers! Heerlijk prehistorisch als ik er nu aan terugdenk. Geen verkeerregelaars, gewoon iemand in een auto die voorop reed. En dan nog zelf heen en weer naar de koers rijden met al je reservegerief op je rug. Maar ik stond er zot van. Die spanning in het peloton! Ik werd steeds beter en intelligenter ook. De fiets was mijn leerschool. Hoe je je lichaam moest zetten, wanneer je welke versnelling nodig had, zo van die dingen. Concentratie, steeds mijn zwakke punt op school, was op de fiets een vanzelfsprekendheid.

In tegenstelling tot de meeste Britse wielrenners verpandde ik mijn hart niet aan de piste. Dat was gewoonweg niet mijn ding. De chaos van de weg lag me meer. Het gebabbel in groep; ik leerde er dat het er in het leven niet om draait om wat je hebt, maar om wie je bent. Als je iets uitstraalt willen de mensen bij jou in de buurt zijn. En als je dan nog over een gezonde dosis humor beschikt kan je ver geraken. Maar nooit zonder samen te werken. Drie avonden in de week deed ik steeds hetzelfde trainingsritje. Een kleine 60 km. Fanatiek reed ik hem elke keer. Weer of geen weer. Dat is nu wel anders. Ik kruip nog graag op mijn fiets, maar het moet wel goed weer zijn. Op mijn vijftiende stopte ik met school. Ik wilde profwielrenner worden. Nee, dat is niet waar. Ik droomde ervan. Ergens wist ik wel dat ik net niet moedig genoeg was om er te geraken. Vijfde, zesde eindigde ik steeds. Goed, maar niet supergoed. Inderdaad: niet paramount!. Ik kon in een kledingszaak beginnen als manusje-van-alles. Geen probleem. Zolang ik maar elke avond na het werk kon gaan fietsen. Blijkbaar was ik een hardere werker dan ik dacht, want ik kreeg steeds meer verantwoordelijkheid. Het was een zalige tijd. Tot die ene avond.

Wat weet ik nog? Het was erg zonnig die dag en ik maakte me op voor een trainingsritje. Hard gewerkt die dag, tijd voor ontspanning. Zeventien was ik, maar ik voelde me een hele meneer. Strak in het fietspak, heerlijk trendy helm op de knikker en omdat het zo zonnig was zette ik mijn Buddy Holly zonnebril op. Er moest maar eens een Nottinghamse schone mijn pad kruisen... Had ik maar geweten dat die hang naar esthetiek me de das zou omdoen! Ik ging snel, maar wilde nog groter schakelen. Ik veronderstel dat ik even niet op de weg lette. Achteraf vertelde men mij dat ik los op een geparkeerde Austin A40 – by the way: héérlijk design – ben ingereden, een salto heb gemaakt, op de motorkap ben gevlogen en zo uiteindelijk op de weg ben beland. Mijn dijbeen was gebroken. Mijn neus, sleutelbeen en twee vingers waren hetzelfde lot beschoren.

Drie maanden heb ik in het ziekenhuis gelegen. Wat was dat een deprimerende ervaring. Als je zoveel jaar je lichaam hebt ingezet is stilliggen echt geen cadeau. Humor heeft me er doorheen geholpen. Maar bezoek van mijn fietsmakers verdroeg ik niet. Wielrennen zat er voor mij niet meer in. Ik sprak na enkele maanden eens af met iemand die samen met mij in het ziekenhuis had gelegen. We gingen naar The Bell Inn waar ze The Rolling Stones en Miles Davis draaiden en waar blijkbaar alle studenten architectuur, mode, fotografie samenkwamen. Ik hoorde ineens allemaal exotische namen die nieuw voor mij waren: Piet Mondriaan, Andy Warhol, Kokoschka. Design werd mijn nieuwe religie. Ik raakte er aan de praat met Janet die met hulp van haar vader haar eigen kledingszaak wou starten. Ik stapte mee in het project en nam de herenkledij voor mijn rekening. Twee jaar later startte ik dan met mijn toenmalige vriendin Pauline – ze is nog steeds mijn rots in de branding – mijn eigen zaak.

Spijt dat ik niet meer uit mijn fietscarrière heb gehaald? Nee. Ik blijf graag fietsen en volg het nog altijd heel fanatiek. Ik heb trouwens voor het Britse fietsmerk Mercian twee modellen ontworpen: de Paul Smith Trackbike en Tourbike. Mijn kledij-handelsmerk is kleur. En ik geef volmondig toe dat ik mij daarvoor inspireer op de kleurencombinaties van de wielertuitjes die ik verzamel. Trouwens, ik hoorde van collega-ontwerper Karl Lagerfeld dat hij als kind voor zijn verjaardag eens zes fietsen kreeg. Niet één, maar zes! Zo kon hij elke dag met een ander model naar school. Hij heeft ook een racefiets ontworpen. Voor zo'n 12.000 euro is hij de jouwe. Je ziet, de modewereld verschilt niet zo erg van het peloton. Je vindt er de meest uiteenlopende mensen, maar allemaal met een gezonde overdosis passie...

Met dank aan Richard Williams van 'The Guardian' en Odile Idkowiak van Paul Smith Company.

Wie is Paul Smith?

Paul Smith (*1946, Nottingham) wordt ook wel de vader van de Britse mode genoemd. Zelf is hij gek van sport maar na een fietsongeluk besluit hij in 1970 samen met zijn toenmalige vriendin een kleine kledingszaak te openen. Hij werkt als inkoper, designer en consultant voor grote bedrijven. Ondertussen volgt hij 's avonds naallessen. In 1976 showt hij zijn eerste mannencollectie in Parijs. Zijn kledinglijn oogt klassiek Brits maar is uitgevoerd in verrassende kleuren en materialen. Zijn label Paul Smith is een wereldwijde hit.

BERGLAND
HOTEL **** SÖLDEN

ONTDEK DE NATUUR IN SÖLDEN EN OVERNACHT IN HET BERGLAND HOTEL

Sölden ligt aan het einde van het Ötztal in Oostenrijk. In de winter zijn de bergflanken gevuld met skifanaten maar in de zomer verandert het landschap in een mountainbikeparadijs. Wie van avontuur in de natuur houdt moet hier zeker eens een tijdje komen genieten.

Het Bergland hotel is daarbij de ideale overnachtingsplaats. Het biedt zoveel meer dan enkel slaapaccommodatie. Je kan er jezelf verwennen met de biosauna, stoombad, Finse

sauna, relaxruimte, massage en schoonheidsbehandelingen. Maar je kan er ook aan je conditie werken in het zwembad of de fitnesszaal. Het hotel voorziet ook gidsbeurten in alle windstreken van het Ötztal.

Verder organiseert Bikeguiding Sölden dagelijks toeren op verschillende niveaus en onder begeleiding van gediplomeerde gidsen. De blikvanger van mountainbiken in het Ötztal blijft ongetwijfeld de lange singletrail met 1.700 hoogtemeters. Het zorgt voor

straffe, idyllische landschappen met wilde dieren. Kortom: je krijgt gegarandeerd een alpengevoel! Rust en adrenaline op hetzelfde moment!

Hotel Bergland

Familie Grüner - Dorfstrasse 114
6450 Sölden - Oostenrijk
T +43 5254/224 00 - F +43 5254/2240 510
W www.Bergland-soelden.at
E info@bergland-soelden.at

www.klik.be

WIN uw fietskledij van Topsport Vlaanderen of Silence Lotto

10 OUTFITS TE WINNEN

Stuur een mail naar callant@grintamagazine.be vóór 1 augustus 2009 met je maat (S-M-L-XL-XXL-SL) naam en adresgegevens. We verwittigen je als je tot de winnaars behoort.

Verzeker je fiets online via www.fietsomnium.be

Ga voluit, wij doen de rest

www.klik.be